

[Jørgen Jensen.]

produktion har øjensynlig efter dagens vurdering bedre ydre vilkår inden for det første halvår end senere hen. Så meget om selve finanspolitikken.

Dernæst et par ord om pengepolitikken. Jeg indrømmer blankt, at den også er stram, og jeg tilføjer også her, at det må den være. Pengepolitikken er yderligere strammet i de sidste dage, efter at Danmarks Nationalbank efter aftale med både banker og sparekasser har lagt et loft over udlånene, således at udlånene fra disse pengeinstitutter ikke kan forøges, og dette skal gælde for hvert enkelt pengeinstitut. Det er da klart, at en høj rente, som vi har, og en stram udlånspolitik er en belastning specielt for erhvervslivet, for dettes investeringer, for produktionen i almindelighed og for eksporten. Men det er nødvendigt i disse år at supplere finanspolitikken med kraftige pengepolitiske foranstaltninger. Det er ikke noget, som den danske regering eller den danske nationalbank har fundet på. Præcis det samme ser vi i en række andre lande, og her nævner jeg Storbritannien, Sverige og USA. Tidligere var det nok således, at finanspolitikken og pengepolitikken kunne fremstå som alternativer, men det er sikkert rigtigt bedømt, at det er nødvendigt at lade disse to vigtige midler af økonomisk-politisk karakter supplere hinanden, og det er det, der sker både nu og i det kommende år.

I øvrigt vil jeg om pengepolitikken sige, at jeg tror, at en gennemførelse af regeringens forslag om strammere regler for real-kredit kan bidrage til denne pengepolitiske effektivitet.

Ja, så er der endelig de eventuelle muligheder for at opnå udenlandske lån og kreditter. Det er en kendsgerning, at vi i 1960'erne har optaget mange og store lån i udlandet. De har været med til at styrke i hvert fald vor likviditet og vel også i det hele taget vor økonomi, og de har hjulpet med til at gennemføre den store omlægning af vor erhvervsstruktur, som har fundet sted navnlig ved en udvidelse af industrien.

Men også her er der en bagside af medaljen: vi må erkende, at lån også er en byrde, der belaster os i fremtiden, når vi skal betale renter og afdrag af de stigende og større lån. Der er ingen tvivl om, at hvis vi havde kunnet det, burde vi have været mere selv-

hjulpne, end vi faktisk har været. I øvrigt må jeg tilføje, at i den aktuelle situation synes det at være meget svært, til dels umuligt, at optage nye lån på det internationale kapitalmarked, hvor renten i øvrigt også er ganske høj. Vi skal altså ikke regne for meget med denne mulighed.

Fra oppositionens side, fra socialdemokratiets side, er der mildt sagt flere gange og med effekt sat spørgsmålstejn ved opretholdelsen af den af regeringen fastlagte økonomiske politik, og det er jo også sket i dag ved hr. Lysholt Hansens indlæg. Man frygter, at den vil medføre en så stor indsnævring af de økonomiske muligheder, at beskæftigelsen på længere sigt, og på kortere sigt måske også, er i fare, og derfor anbefaler oppositionen os at slække på den økonomiske politik, formentlig både på finanspolitikken og pengepolitikken.

Se, jeg har en absolut modsat opfattelse af behøvene for at føre økonomisk politik, og hvorledes den skal være. Hvis vi slækkede nu, ville meget snart beskæftigelsen tværtimod virkelig komme i fare. Det er efter min opfattelse klart nødvendigt at få en bedring i betalingsbalancen, ellers kan vi ikke fortsat være herrer i vort eget hus. Orden i økonomien er en simpel nødvendighed, for at beskæftigelsen kan opretholdes, for at produktionen og investeringerne kan gå frem. Kun herved kan vi sikre en god stabilitet for landet som helhed, og kun herved kan vi være med til at skabe gode vilkår for vore borgere i dette land.

Damsgaard: Inden jeg går over til en omtale af finanslovsforslaget som helhed, skal jeg kort gøre rede for venstres stilling til de stillede ændringsforslag.

Vi kan stemme for de 235 ændringsforslag i tillægsbetænkningen, som er stillet af ministrene, og vi kan ligeledes stemme for de 22 ændringsforslag, som den højtærede finansminister har stillet uden for tillægsbetænkningen. Vi kan derimod ikke stemme for de af socialdemokratiets medlemmer af finansudvalget stillede ændringsforslag, og jeg skal ganske kort begrunde dette.

Med hensyn til ændringsforslaget under nr. 142, hvori det foreslås, at stillingen som departementschef i det nye administrationsdepartement besættes for et begrænset årsmål, skal jeg anføre, at vi finder det rime-